

Hebreeen 6:20a

“daar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus”

De Voorloper

1 opofferen

2 vastleggen

3 aantrekken

Gemeente,

1 opofferen

De Heere Jezus heeft nogal wat namen in de Bijbel. We kunnen er allemaal wel enkele opnoemen: lam van God, knecht des HEEREN, Licht der wereld, Zaligmaker, Verlosser, Zoon van David en nog veel namen meer. Maar als we elkaar vragen namen te noemen van de Heere Jezus, denk ik niet dat wij zo heel gauw de naam van onze tekst zullen noemen: Voorloper. Toch is ook dat een heel veelzeggende, rijke, naam van de Heere Jezus. Een naam die echt verband houdt met hemelvaart. Voorloper. Iemand die voorop gaat, als eerste ergens komt.

In de Hebreeenbrief gaat het over mensen, gelovigen, die verslapt zijn. Die traag geworden zijn. Verachterd in de genade. Geloofsvaart verloren hebben. Vooral vanwege beginnende verdrukking en tegenstand. Dat is helaas geen vreemd verschijnsel. Ergens wordt het genoemd: de eerste liefde verlaten hebben. Dus dan gaat het over mensen die de HEERE hebben leren kennen. En in die begintijd was je er zo vol van. Dat je nou de Heere Jezus mocht kennen, dat Hij Zich bekend gemaakt had. Zijn liefde had uitgestort in je hart waardoor je Hem had liefgekregen. En alles in Hem hebt. Vergeving, vrede met God en dan ook nog: het eeuwige leven. Want dat belooft de Bijbel heel duidelijk: wie in de Zoon gelooft heeft het eeuwige leven en zal koninkrijken beerven. Een heerlijke erfenis wacht. Wat kon je er naar verlangen, naar uitzien. Ja, de tijd kon soms niet vlug genoeg gaan: was het maar zover: altijd met de Heere zijn. Puur voor jezelf zou je zeggen: ik wenste wel ontbonden te zijn en met Christus te zijn want dat is zeer verre het beste. Alleen denkend aan je verloofde, je man of vrouw en kinderen voelde je de drang om hier te blijven, maar anders... Je hoopte echt op het eeuwige leven: hopen in de Bijbelse zin van het woord: verwachten, naar uitzien, zeker van zijn.

Maar..... dat bleef niet zo. Het is erg om te zeggen, maar de hemel verdween uit je gedachten en uit beeld. Dat verlangen ebte weg. Je ging meer en meer op in aardse dingen. Zorgen vulden je hart, drukte vulde je agenda, hobby's vulden je tijd, aardse dingen je gedachten. Er bleef geen verlangen meer over naar de hemel. En niet zo vreemd dat er ook twijfel kon komen: ben ik wel op weg naar de hemel? Is het wel zo dat ik erfgenaam ben van het hemels koninkrijk? Maar daar kon je soms ook nog best wel mee leven. En dat kwam misschien ook wel door bepaalde vormen van verdrukking en beproeving. Die je nooit van God verwacht

had. Het gevoel gaven dat Hij nauwelijks van je weet. Net als die Hebreëen: verdraagd, achtergebleven, verachtend in de genade.

Het schip dat zo dicht bij de haven had gelegen met de boeg naar de ingang toe, dreef af de zee op. Met de stroming mee. Draait wat stuurloos rond. Als je ernaar kijkt zou je niet meer zeggen dat het schip op weg is naar de haven, want het is er ver vandaan en wijst ook helemaal niet die kant op. Afgedreven van de haven. Zo ver vandaan, zo weinig op gericht.

In dat verband staat ons tekstgedeelte. Daar de Voorloper voor ons is ingegaan. Hij is er al, in de haven, in de hemel. Daar, waar dan? Nou, kijk maar naar vers 19 slot: in het binnenste van het voorhangsel. Dus die haven, de hemel, waar Jezus heengegaan is met hemelvaart, wordt genoemd: het binnenste van het voorhangsel. Dat past wel bij de hele Hebreënbrief. Die vooral uitgaat van de Oud-Testamentische tempeldienst. En de tempel in herinnering roept. Die bestond uit 3 gedeelten: de voorhof, het heilige en dan, achter het voorhangsel, het heilige der heiligen. Dat was het binnenste: heilige der heiligen. Daar kwam de hogepriester maar één keer per jaar, op grote Verzoendag. Dan waren er eerst twee bokken genomen. Eén bok werd de handen opgelegd, waarin alle zonden lagen als het ware, en dan werd die bok de woestijn ingestuurd, weggestuurd. En die bok mocht nooit meer terugkomen. Die droeg de zonden weg, de woestijn in, voorgoed weg. En dan kon omdat er een andere bok geslacht werd in de voorhof. En die werd geofferd. Verbrand op het reukofferaltaar in het heilige. En dan nam de hogepriester bloed van die bok en ging nog verder: achter het voorhangsel in het heilige der heilige waar God woonde. Met dat bloed naderde hij dan voor God.

En we zien hoe Jezus heel de tempeldienst vervuld heeft. Hij is de bok, die zonden wegdraagt, voorgoed wegdraagt. Het lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt, wegdraagt. En tegelijk is Hij ook de bok die geslacht wordt. Die Zichzelf offert op het altaar van Golgotha. In plaats van zondaren. En Hij is de Hogepriester Die daarna is ingegaan in de plaats waar God woont: het heilige der heiligen, de hemel zelf. Naderen tot God.

En wie ooit tot geloof kwam, diens hart gaat weer sneller kloppen: ja Heere Jezus, daarvoor heb ik U nodig. U heb ik nodig, om mijn zonden weg te dragen, voorgoed weg, U heb ik nodig, omdat ik anders zelf zou moeten sterven onder Gods toorn, U heb ik nodig om te kunnen naderen tot God, nu op aarde in mijn leven en straks in mijn sterven. Dat moet ik hebben, want anders blijven mijn zonden op mij, raak ik Uw toorn niet kwijt en kan ik niet voor God verschijnen. En dat wilt U zijn, voor mij!

En zo is Jezus vanmorgen in de prediking in ons midden. Als degene Die zonden wegneemt, toorn Gods draagt, de weg tot God openlegt. Hij wil zich laten aanroepen. Graag zelfs. Hij luistert of er iemand is die schreeuwt tot Hem? En wat moet u er van u worden als u Hem niet kent? Als u niet de Zijne bent? Als u Hem niet hebt tot Zaligmaker? Zelf de zonden wegdragen, zelf Gods toorn dragen, zelf tot God gaan in leven en sterven en het beste van hopen? Daarmee bedriegt u zich. Zalig als u dat niet meer durft en aandurft en Hem aanroept.

En nu noemt dus onze tekst Jezus, zoals Hij dat binnenste van het voorhangsel, de hemel, is ingegaan, de Voorloper. En laten we dat woord eens wat verkennen. Allereerst denk ik even aan een schoolreisje. En jullie komen met de bus bij een speeltuin aan. Dan gaat de meester voorop, voorloper, voorop, naar de ingang. En daar meldt hij zich en laat hij de cheque zien van betaling. Hij laat zien: er is voor al deze kinderen betaald. En dan mogen jullie allemaal naar binnen: er is voor jullie betaald. Zo gaat Jezus voor, voor het schip van Zijn Kerk uit. En Hij meldt Zich aan de ingang van de hemel. Hij toont Zijn doorboorde handen: er is voor heel Mijn Kerk betaald. Dan mogen zij ook naar binnen. Maar dan is er nog iets. We lezen in vers 19 over een anker. De Heere Jezus heeft met Zijn hemelvaart het anker van het schip van Zijn Kerk meegenomen en dat in de hemel gelegd. Beter nog: in de handen van Zijn Vader gelegd. En waar dient dat voor?

2 vastleggen

Nou, een anker dient ervoor om het schip vast te leggen. Als een schip voor anker gaat dan ligt het vast. Het mag nog niet de haven binnenvaren en gaat voor anker. Zodat het niet weg kan drijven als het stormt, of als er stroming staat. En dan wacht het totdat de tijd geschikt is, of is aangebroken om verder te varen. Maar in die wachttijd ligt het vast, voor anker. Die wachttijd, de tijd tussen dat je tot geloof kwam en dat je in mag gaan, binnen mag lopen in de haven, de hemel. In die wachttijd heeft Jezus het schip van Zijn Kerk vastgelegd. Verankerd in de handen van Zijn Vader. Het schip ligt vast. Let wel: vastliggen is niet hetzelfde als stil liggen. Het schip kan behoorlijk heen en weer schudden als het stormt. En afhankelijk hoe lang de ankerketting is, is er ook speling: kan het schip een eindje worden meegezogen met de stroming, totdat de ketting weer strak staat. Vast liggen, maar niet altijd stil liggen.

Soms wel: er zijn ook rustige tijden in het schip van de Kerk. Niet dat die zonder gevaar zijn, want juist dan kan de waakzaamheid verslappen. Maar er zijn ook onstuimige tijden. Stormen die over de levenszee gaan en beuken tegen het schip. Stormen van beproeving, van ongeval, van ziekte, van rouw, van huwelijk en gezin dat op springen

staat. Stormen op de levenszee. Nee, het schip ligt niet stil.

Stromingen die ontstaan en die aan het schip trekken.

Die je mee willen voeren. Verzoeken om aan mee te doen, om op te gaan in andere dingen, om het drukker te hebben dan goed voor je ziel is, om van bepaalde dingen niet zo'n punt te maken, om de omgang met God te laten uitslijten. Stroming van verdrukking en vervolging die je meesleuren van belijden en getuigen af. Nee, het schip ligt niet stil, de ankerketting kan ver uitgerekt worden, lang duren voor hij strak staat.

Golven spoelen over het schip der Kerk. Golven die in het schip komen. Golven van twijfel, onzekerheid, aanvechting. Waardoor het schip op en neer gezwiept wordt. Soms hoog in de lucht, dan weer diep wegzinkend. Waardoor het schip vol kan lopen met wanhoop, vertwijfeling. Hoe heb ik het nou met mezelf en mijn geloof wat ik dacht te hebben? Nee, het schip ligt niet stil.

Als het dan maar vastligt! Want kijk eens naar het volgende plaatje: ik zie twee scheepjes liggen, zonder motor, gewoon, bootjes. Het ene is een prachtig schip. Luxe en nieuw, op een spiegelgladde zee. En even verder ligt een oud bootje, gehavend, verveloos. Welke schip zou je kiezen? Ja, die nieuwe, die luxe natuurlijk. Maar nou kijken we eens onder water. En dat mooie luxe bootje heeft niks, geen ankerketting, geen anker uitliggen. Maar dat aftandse, gehavende oude bootje heeft een anker uitliggen. Dan toch maar dat oude bootje. Want als straks de storm komt, de stroming, de golven, dan zwalkt dat mooie schip stuurloos rond en wordt meegezogen naar de rotsen of in een draaikolk. En dat oude bootje, gehavend en wel, ligt vast. Als je levensschip maar verankerd ligt in God. Door Jezus als Voorloper verankerd in het binnenste van het voorhangsel. In de handen van God. En die laten nooit los. Die handen van God laten het anker nooit schieten. Daarin ligt het eeuwig vast! Door Jezus in Zijn hemelvaart verankerd, voor anker gelegd, in Gods handen. De tijd tussen mijn tot geloof komen en sterven.

Ligt uw anker in Hem vast? Het anker der hoop? Of hebben we ons verankerd in andere dingen? Dat je je hoop vestigt op andere dingen. Want hopen doet een mens. Steeds weer. Je hoopt dat je van school af gaat, je hoopt dat je werkt krijgt, je hoopt dat je kinderen krijgt, je hoopt dat je een ander huis kunt kopen, je hoopt op kleinkinderen, je hoopt op een rustige tijd na je vut, je hoopt op een tijdje gezondheid nog. Maar je moet je hoop steeds verleggen. Je hoopt dat je zonder veel pijn zult sterven. Maar je anker schiet steeds los. Waar je naar uitzag is weer voorbij, en je verlegt je anker. In scheepmans termen zeggen ze dan: het anker sleept. De bodem waar het in ligt laat los. Je kan het anker uitwerpen in je eigen

gerechtigheid, in je goede gevoel. Maar ook dat laat los. Het anker sleept. En uiteindelijk is er geen bodem meer. Laat het anker los en het schip raakt op drift en valt in de eeuwige afgrond.

Het anker moet in de HEERE liggen. Jezus in handen gegeven Die het heeft verankerd in God. Eeuwig vast. Sleeft nooit. Voor eeuwig in Zijn handen.

Dat is één kant van de Voorloper. Hij heeft het anker van het schip van Zijn Kerk vastgelegd in de hemel. Maar er is nog een andere kant. Want Hij is de Voorloper voor ons staat er. En dat voor ons betekent niet: voor ons uit, maar: ons ten goede, ons tot nut en zegen. En dan denken we aan een volgende beeld. Voor de kust van Afrika komt het wel voor dat kleine bootjes vanaf zee, oceaan, richting de kust varen. En dan bij de branding komen. Maar daar kan het bootje niet doorheen. Dan wordt het teruggeslagen of het slaat om. Dan springt er één opvarende het bootje uit, met een touw in zijn handen dat vastzit aan de voorkant van het bootje. En met dat touw in zijn handen springt hij door de branding heen en komt op het strand. Daar legt hij het touw vast aan een paal, dat is dat verankeren. En dan trekt hij aan dat touw. Alleen of met hulp van anderen. En zo trekt hij het bootje door de branding heen het strand op.

3 aantrekken

Jezus, de Voorloper voor ons. Hij is door de branding van de dood heen naar het strand gegaan, de hemelse stranden. Met het touw, de ankerketting in Zijn handen ahw. En in de hemel heeft Hij het anker vastgelegd. Voor ons, ten goede van ons. En wel op twee manieren: in de eerste plaats door als Priester voor ons te bidden. Daar Hij altijd leeft om voor de Zijnen te bidden. Als wij niet bidden, of verkeerd bidden of zo zwak bidden: Hij is daar om te bidden. Vader bewaar ze in Uw Naam. Vader Ik wil dat zij ook zullen zijn waar Ik ben. Dat laten we nu verder rusten. Maar Hij is ons ten goede daar, voor ons, op nog een 2^e manier. Daar in de hemel trekt Hij als Koning aan dat touw, aan die ankerketting. Zoals die man dat bootje door de branding heen op het strand trok. Zo trekt Jezus als Voorloper aan het schip van Zijn Kerk. Dan krijgt dat schip weer koers, de voorplecht richt zich naar het strand en het komt weer dichterbij als het weggedreven is. Als Jezus, de Voorloper voor ons, aan het koord trekt, aan de ketting trekt. Weet u daarvan? Dat Jezus vanuit de hemel aan je levensschip trekt? Hij laat zien en proeven hoe heerlijk de erfenis is. Hij geeft er door Zijn Geest voorsmaak en voorschot van. In Zijn huis, aan Zijn tafel, op je knien. Hij geeft iets van hemelse vreugde. In God de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest. Gevoel van de liefde van de Vader Die verloor, de Zoon Die verzoende, de Geest Die inwon en verdraagt. Nabij God te zijn. Liefde van God en vreugde in God vullen je

hart. En daarmee trekt Hij aan je leven. Trekt Hij je weer naar de hemel toe. Je zwalkende levenschip wendt de steven weer naar het hemelse strand. Het afgedreven levensschip krijgt het strand weer in zicht en in uitzicht. Jezus trekt aan de ketting en je verlangt. Je ziet uit. Je weet, gelooft en ervaart: Jezus is daar en Hij trekt aan mijn levenschip. En je loopt naar de voorplecht om te zien, uit te zien: hoe lang nog, Heere? Totdat ik bij U mag zijn? In Uw heerlijkheid, aan Uw hart, voor Uw Aangezicht, eeuwig en ongestoord?

Staat u zo wel eens op de voorplecht? Hoe lang is het geleden? Dat je echt hoopte op de hemelse heerlijkheid, hoopte om met Hem te zijn? Echt hopen zoals die jongen die examen doet en zijn vader heeft beloofd, of moeder heeft haar dochter beloofd: als je slaagt gaan wij samen naar Barcelona. Nou, en die jongen, dat meisje dat gaat eens googelen en eens zoeken: hoe is het daar, wat is daar te doen, hoe ziet het er uit? Fantaseert erover hoe zal het daar zijn? Hopen. Uitzien, mee bezig zijn, verwachten. Uitzien naar de hemelse heerlijkheid. Aan denken: hoe zou het daar zijn, wat zal dat wezen. Dat is hopen! Dat is niet zeggen: ja, ik geloof wel dat ik naar de hemel ga, maar ik denk daar verder eigenlijk nooit aan, maar ik ga er wel uit dat daar komen zal. Dat is geen levende, maar dode hoop. Zeker het is waar: het is een spanningsveld. Hopen en arbeiden: Hopend uitzien naar de hemel én arbeiden op je werk, in je huis, in je gezin, zorgen voor jezelf en je gezondheid, andere taken in Gods rijk. Het arbeiden mag het hopen niet verdringen, en het hopen verdringt het arbeiden niet. Maar het is in elk geval zo dat vanuit het hopen en verlangen naar de hemel omdat Jezus aan je schip trekt, dat leert je de juiste prioriteiten stellen en voorkomen om op te gaan in en je veel te druk te maken om aardse dingen en taken. Dat leert ons relativeren, onszelf verloochenen en dingen kunnen laten schieten, niet blijven hangen in tijdelijke tegenslag, niet opgaan in aardse doelen, onze interesses toetsen of ze het wel waard zijn. Het leert ons af te denken: o ik wil zo graag eerst nog mijn vut meemaken, eerst nog mijn kleinkind zien, eerst nog mijn promotie meemaken, eerst nog mijn nieuwe huis betrekken, eerst nog mijn .. vul maar in, waardoor je nooit klaar bent voor de heerlijkheid.

Staat u wel eens op de voorplecht, omdat er aan het schip getrokken wordt? Uitzierend, verlagend, hopen. En mensen kunnen het zien aan je leven: de koers is naar voren, naar boven, naar de heerlijkheid. Je merkt, je hoort het, je ziet het. En zouden we niet bidden: Heere Jezus, trek weer aan de ketting? Heere Jezus, trek me weer nader en nader? Ik drijf zo af, ik zwalk zo rond. Heere, geef mij toch weer voorsmaken en voorschotten, trek weer aan mijn levensschip?

Totdat de wachttijd voorbij is. De tijd tussen dat je tot geloof kwam en dat je in mag gaan. Totdat Jezus aan de ketting trekt, harder en harder en je door de branding van de dood heen op het eeuwige strand trekt. Soms doet Hij dat geleidelijk, je voelt je ziek worden, je voelt je krachten minderen, je lichaam afgebroken worden; soms gaat het plotseling: een ongeluk, een hartstilstand. Door de branding van de dood heen. Van het gericht en het oordeel. De golven slaan tegen je schip aan. O wie niet vastligt in de hemel, wie niet de ankerketting in Jezus' handen gaf, die slaat om. Je levensschip is er niet tegen bestand tegen die branding. Je zonden liggen er nog in, je schuld ligt er nog in en het zinkt. Wie heeft zijn schuld nog in zijn levensschip liggen? Wie heeft zijn ankerketting niet meegegeven aan Jezus? Nog kan het! Nog wil Hij scheepjes overnemen en voor Zijn rekening nemen. Wacht er niet mee! Geef het Hem in handen. En door de branding van de dood heen trekt Hij Zijn Kerk het strand op. Geloven wordt aanschouwen, hopen wordt genieten, verlangen wordt ontvangen, verwachten wordt vervuld. Daarom verwachten wij die dag met groot verlangen om ten volle te genieten de beloften Gods in Jezus Christus onze Heere. Achter de Voorloper aan!

Amen